

"Doc" Pellegrino, en tidligere borgerrettsforkæmper, er ejer af Kingston Mines, der ligger i Lincoln Park på Chicagos Northside og stedet har 2 scener, et i hvert sit lokale. Et countryband er hyret som backing og scenen er åben. Min ven multikunstneren Bumblebee, alias Bob Novak, som er af russisk afstamning havde tilmeldt os hos Jam Værten og der var check på tingene. En fransk mulat, som vi havde mødt dagen før på Maxwell Street med en guitartaske over den ene skulder, var mødt op. Casey Jones, tidligere trommeslager hos Albert Collins var den første solist på scenen. Han optrådte i et par stramme sorte strækbukser med permanente pressefolder, en åbenstående hvid skjorte med kalvekrøs og lignede en sort Tom Jones. Jeg kendte ham i forvejen gennem Collins fordi jeg havde prøvet at få Collins med på et par sessions for pladeselskabet SONET da han gæstede Danmark. Mulatten, som jeg aldrig fik navnet på primært fordi jeg var luft for ham, var den næste på scenen. Alle i bandet kunne spille alle instrumenter og rokerede om alt efter omstændighederne. Det har jeg set flere gange i Staterne og jeg har altid beundret amerikanske musikere for deres indsigt og evne til at tage udgangspunkt i de originale arrangementer. De viser loyalt deres referencer når en nervøs solist stiller op med et repertoire, der i sagens natur mest består af alment kendte covernumre, men jeg har selvfølgelig osse set det modsatte.

Bob og jeg gik op og jeg bad mulatten om at blive på scenen og spille med og da han ikke sang, styrede Bob og jeg slagets gang. Mulatten lignede en ung Buddy Guy og jeg kunne høre at Guy var hans store forbillede. Jeg tog en chase med ham ved at kaste en kort guitarfrase efter ham for at få ham til at svare igen. Det gik ikke så godt i starten, men han fik efterhånden sit ego under kontrol og da han slappede af, lagde jeg guitaren fra mig og tog ham bagfra. Det gjorde ham igen utryg, men jeg klappede ham beroligende på ryggen og han slappede af. Bob kaldte det for mit schtick, hvilket er noget man har, et smart træk, et trick eller en evne, som ingen andre i ens umiddelbare nærhed har eller kan gøre efter. Mulatten spillede nogenlunde. Vi blev aftenens højdepunkt og bagefter havde han ikke noget imod at tale med mig. En chase er, i modsætning til en cutting session, en venskabelig musikalsk dialog. Ved en cutting session prøver man at overgå hinanden ved at vise sin tekniske overlegenhed og brillere overfor hinanden. Den der får det største bifald går af med sejren. Grænsen er hårfin og jeg må indrømme, at jeg var tæt på at skære ham ned, men jeg bøjede af. Nogle musikere kan ikke chase og dem undgår jeg helst at samarbejde med på en regulær basis. Min erfaring har lært mig, at det giver andre problemer længere henne ad vejen.

Bob havde malet et billede, som jeg brugte på en plakat til en festival jeg havde lavet i København. Som tak havde jeg fået trykt et ekstra lille oplag af god kvalitet, som jeg havde med til ham. Det var ret flotte firefarvetryk og han pushede dem fra scenen til 40 dollars stykket. Hvis nogen spurgte Bob hvad han lavede lagde tingene til rette ved at fortælle folk at han var en kørende sælger, wheelin' an' dealin' og, at der ikke var det, han ikke kunne skaffe. Det åbnede alle muligheder. Bob havde altid noget folk kunne bruge, han betragtede alle som potentielle kunder og var altid på jagt efter at lave en god handel. Hans bedste kunder var Keith Richards og Ronnie Wood fra Rolling Stones, Peter Frampton, Bob Weir fra Grateful Dead og andre af rockens store guitarister. De ringede til ham når de var i byen, altid på jagt efter et sjældent instrument til samlingen. Når Novak gæstede København, London og Paris en gang om året, som han havde for vane, tog han gerne et par guitarer med. De var hans rejsechecks og et år havde han en Fender Jazzmaster med til mig. Han sendte mig osse en Supro, som han havde fra pantelåner. Den havde aldrig været brugt og lød fantastisk, men var til gengæld ubrugelig. Kroppen var skruet sammen af to glasfiberskaller, med roden af et gribebrædt stukket ind imellem. det flagrede bare vinden blæste, hvad den jo altid gør i The Windy City. Jeg brugte den på et album og måtte finstemme den flere gange i løbet af et enkelt nummer.

"Doc" var Bobs og bluesfolkets personlige doktor. Han var selvlært ud i medicinens kunst og Novak havde fået sin diagnose. Det var podagra og han skulle undgå at indtage noget der var rødt; politik, rødt kød, laks, skaldyr og rødvin. Recepten var hvid og bestod mest af pasta, kylling og fisk, men han ofrede sig for min skyld og viste mig den mere kulinariske side af Chicago. Det var et godt trip, som skyldes den mangfoldighed af nationaliteter, der er kendetegnende for byen og som bunder i en renlivet, nostalgisk, nedarvet hjemve gennem flere generationer. Nostalgien har flere ansigter og folkemindesamlere fra de Brittiske Øer har fundet mange eksempler på traditionelle sangtekster og melodier, der i staterne har overlevet i en mere original form, som et ekko af et fjernt hjemlands vemodige lydspor. Ligesom den grundlæggende bluesform, især arbejdsange, der kan spores

direkte tilbage til Vestafrika hvor Amerikas sorte befolkning stammer fra, har tyskere, jøder, polakker, italienere, kinesere, irlændere, grækere og andre nationaliteter, bibeholdt nogle kulinariske traditioner, derfra hvor deres sultne sjæle har sine rødder. Hvis der findes noget, der hedder madhistorie vil Chicago sikkert være en guldgrube for kulinariske forskere. Byens brogede etniske befolkning holder sammen i deres respektive kvarterer og her kan man få retter, der ikke længere tilberedes helt på samme måde, som der hvor de oprindeligt blev serveret. Den samme babylonske mangfoldighed præger arkitekturen i byen og hvis man har sans for det og tør kigge op kan man se gargoiler, griffer, kimærer, drager, hundehoveder og andre af alverdens magiske fabeldyr på husfacader, over søjler og under tagskæg.

Bob delte et halvt, to-etagers træhus med George Hansen, en mut stillestående fyr på nogenlunde min egen alder, som samlede på batteridrevne eller optrækkelige legetøjsrobotter fra halvtredserne, der var lavet af plastik og blik. Han tog mig med i byen et par gange. Vi hang ud med hans venner og jeg ved ikke hvad han fortalte dem, men de opfattede mig som en enfoldig fjern fætter, der var kommet ind fra midtvesten med firetoget. Hans forventninger til mig tydede på, at han anså mig for et lettere enfoldigt individ, der havde foretaget en tidsrejse fra et tilbagestående u-land til civilisationens Shangri La. Måske havde han ligesom jeg læst Christian Winthers "Flugten Til Amerika" i skolen og var forudindtaget, men han var flink nok på andre måder:

- Der er Cola i køleskabet, hvis du vil have noget? –
- Har I isterninger? –
- Hvad mener du? Det her er Amerika, selvfølgelig har vi isterninger –
- Okay, hvor mange af dine robotter virker?
- Et par stykker –

Jeg tog mig selv i at fløjte en lille melodi og Bob kom farende, som en trolde af en æske:

- Jeg har skilt mig af med adskillige koner, der fløjtede, mens jeg sad og malede –
- Det er dig der bor her, bare sig hvordan du vil have det. Vidste du forresten, at der var dødsstraf for at fløjte i den danske krigsflåde, for et par hundrede år siden? -
- Så længe du ikke fløjter behøver du ikke bekymre dig –
- Og hvis nogen kritiserede kokkens mad blev han naglet til stormasten, med en dolk igennem håndfladen. Den anden hånd var bundet på ryggen og staklen måtte selv rive sig løs, opmuntret af sine kammerater –
- Skulle I ikke se at komme af sted? -
- Det er et held at maden er bedre her. Ok, George, skal vi se at komme af sted? -
- Aii ai aii aii lød, det fra Bob

Bob tøffede hovedrystende tilbage til arbejdet og jeg måtte gentage mit spørgsmål til George for at rive ham ud af en måbende trance. Vi gik ned på et mexicansk cafeteria hvor hans kammerater ventede på os. Før maden kom på bordet diskuterede drengene deres problemer med det modsatte køn. Et par af dem havde været på nogle dates, der måske kunne føre til noget, men en af dem havde været uheldig og jeg spurgte hvad der var galt:

- Jeg bor til leje et sted hvor der ikke er aircondition, min løn er for lille, jobbet for beskidt og min livsforsikring er ikke god nok efter damens smag. Det er fire handicaps og hun er af jødisk afstamning –
- Det kan du vel lave om på, altså bortset fra det med hendes afstamning og så længe dine hænder er rene, har hun vel ikke noget at klage over. Kendte du hende i forvejen? –
- Hun arbejder på en tysk restaurant, hvor min søster osse arbejder og jeg har mødt hende til en fest. Min søster siger, at hun har et godt øje til mig –

Amerikanske forældre vil sikre sig, at kommende svigersønner kan forsørge deres døtre, selv efter døden, hvis det skulle komme dertil og det er forståeligt nok i et samfund, der ikke har et rimeligt socialt sikkerhedsnet, men alligevel:

- Så er der vel håb. Hvorfor inviterer du hende ikke i biffen eller ud på noget sjov så I ikke behøver at sidde og glo på hinanden og være voksne og alvorlige. Sådan gør vi der hvor jeg kommer fra. Bagefter ryger vi gerne direkte i høet, hvis vi kan lide hinanden, og så bekymrer vi os om det praktiske senere –

Sådan taler en sand bonderøv. Der blev stille omkring formecabordet, men heldigvis kom maden før tavsheden begyndte at larme og maden var, som på de fleste andre dinere i kvarteret, god og til at betale. Vi sluttede af på den lokale bar over billardbordet. Pool er ikke min stærke side og min indsats gjorde hverken fra eller til med hensyn til min status i gruppen.

Bob satte de frie markedskræfter i spil og stampede et par spillejobs op af jorden. Han lavede et par plakater, som han satte op på strategiske steder i kvarteret, hyrede et band og brugte George som dørmand på et par jobs på den lokale bar. Jeg gik hjem med 40 dollars hver gang og jeg havde Bob mistænkt for at dække underskuddet af egen lomme, i håb om at det jævnedes sig senere. Det første job var på en bar på sydsiden med Bobs egen trio, The Stingers og det gik fint. I pausen gik jeg udenfor og tog en smøg med bassisten som osse hed George. Bob kaldte ham for Gamle George, for at vi ikke skulle være i tvivl om hvem af de to Georger han hentydede til, ligesom han omtalte sine to kærester som Blonde Barbara og Rødhårede Barbara, for at skelne dem fra hinanden. Gamle George var astronom og gav mig en hurtig orientering over de vigtigste og mest synlige stjernebilleder på firmamentet. Perspektivet var lidt anderledes end der hvor jeg kom fra. Karlsruvognen lignede ikke helt sig selv og jeg stillede min mentor flere spørgsmål, om Det Store Brag og Universets tilblivelse, som han ikke svarede på. Da jeg spurgte Bob, hvorfor Gamle George var så kort for hovedet, når man spurgte ham om noget, svarede han:

- Gamle George er døv, rigtig stokdøv, i klinisk forstand -
- Så hører han altså med røven? Er det derfor han sidder på sin forstærker når han spiller? –
- På den ene eller anden måde fungerer det. Du skal bare kigge på ham når du taler, så forstår han alt hvad du siger –
- Får man så et svar? –
- Ikke nødvendigvis -

Det band Bob havde hyret som backing på den lokale bar spillede en afdeling med covernumre, der afslørede den sædvanlige stilforvirring, som man oplever på livescener over alt i verden, hvis de da ikke lige spillede blues, country eller en anden defineret stilart, og det havde jeg det lidt svært med. Jeg foreslog Bob at jeg lavede en soloafdeling, men det ville han ikke høre tale om og jeg stak piben ind. Miss Davis, en frodig sort dame, var den første solist og lidt af en overraskelse. Hendes præstation kunne få enhver præst til at lægge Bibelen på hylden, men bandet overraskede mig alligevel over forventning. Unge Chicagomusikere spiller helst musik der er oppe i tiden og lader de gamle og nørderne om at styre bluesafdelingen, men det skal man ikke lade sig narre af. Det viste sig, at være en af de bedste rytmegrupper jeg blev præsenteret for i min tid i Chicago og det siger ikke så lidt, i en by hvor gode trommeslagere og bassister hænger på egetræerne. Jeg gik med glæde på scenen sammen med Bob efter Miss Davis' sæt og Bob lukkede showet med sin egen forrygende instrumental "The Boogie Very Woogie". Han spillede den til et crescendo, der gjorde ham stakåndet, hvorefter han lagde mundharpen fra sig og begyndte at pushe plakater fra scenen. Sandsynligvis for at rette op på underskuddet indtil pengene passede. Værten og barchefen var i perlehumør da showet var forbi. Det var gået over al forventning og de holdt en fest for os. Miss Davis havde visse planer med mig og spurgte om jeg ville med i kirke dagen efter. Vi aftalte, at hun hentede mig næste formiddag.

Jeg vågnede til lyden af et bilhorn og åbnede netdøren for damen. Bob var ude, men kaffen var stadig varm og efter et hurtigt bad var jeg klar. Miss Davis havde et par ærinder og det blev myldretid

før hun var færdig, så vi spiste en sen frokost på en italiensk diner, mens vi ventede på at trafikken aftog. Bagefter hentede vi hendes datter fra skole og satte hende af hos sin moster. Vi blev siddende i bilen og ventede på et signal fra Miss Davis' søster om at pigen var sikkert inde døre, hvorefter Davis kørte hen til en pengeautomat, for at hæve nogle dollars. Den nærmeste Cash Station lå i et ubeboet industriområde og jeg tror at hun var glad for at jeg var med, da tasmørket var ved lukke sig om byen. Vi kørte sydpå ad The Loop og drejede af mod vest til Harlem og parkerede foran en sort baptistkirke i bydelen, hvor et stort banner med teksten "Redemption Week" dækkede hele forsiden over indgangen til kirken. Den var pakket til bristepunktet, men det viste sig at vi havde reserverede pladser og ceremonien gik i gang staks efter at vi havde rumpet os på plads. Den lokale Sherif, som var en sort kvinde, fortalte sin egen historie om en opvækst i et Harlem, der ikke var for sarte sjæle og småbørn. Hun brugte sig selv som et levende eksempel på, at man med kirkens støtte kan kæmpe sig ud af fattigdom og analfabetisme, hvis man selv vil. Hun afsluttede med en kraftpræstation af et gospelnummer sammen med et stort kor, der var sammensat af ungdommelige kirkegængere foran en ældre kvindelig dirigent, der sad på en rollator. Flere prominente borgere, sponsorer, universitetsfolk, kommende arbejdsgivere og kendte kunstnere okkuperede de forreste pladser i kirken og efter, at præsten havde holdt en dundertale til ungdommen, præsenterede han gæsterne en efter en. Det var lykkedes ham at få chefen for pladeselskabet CBS og sangeren Barry White til at deltage. Alle rejste de sig efter tur og bukkede for menigheden og nogle af dem optrådte i løbet af aftenen. Turen kom osse til Miss Davis, som åbenbart var en populær skikkelse og selv blev jeg, som den gode rollemodel jeg er, præsenteret og fremhævet, som en berømt, national pladeartist inden for gospelgenren i mit hjemland Skandinavien.

Præsten i Harlem talte med store bogstaver og henvendte sig flere gange personligt til et par ofre i menigheden, der i forbifarten havde glemt nødvendigheden af Frelsens Nåde eller ikke havde overholdt deres aftaler. Han pointerede, at det er i deres egen kirke at tingene foregår og at kirken og dens netværk har alt at tilbyde. De havde bare at møde op når der blev kaldt. I Harlems gader er der ikke andre karrieremuligheder end dem der bygger på vold, våben, narko, plat eller prostitution og det er der ingen fremtid i.

Jeg bad Miss Davis om at sætte mig af et stykke fra huset da jeg havde lyst til at strække benene efter at jeg havde siddet ned det meste af dagen. Det var en kølig, blæsende aften og hjemveen ramte mig i form af en alkoholfarvet varmebølge da jeg åbnede døren ind til en irsk bar i nabolaget. Jeg satte mig i en bås og afgav min bestilling, som tjeneren kom med umiddelbart efter. På en scene, der var bygget ind i væggen som et Diarama, sad et lille ensemble, der spillede irske jigs, shanties og ballader, udsat for concertina, mandolin, guitar og et strengeinstrument, der gjorde mig nysgerrig. De sluttede deres sæt med "The Devils Reel", et stykke americana med irske rødder. Niall Kennedy, som spillede concertina, genkendte mig og kom hen til bordet:

- Hvad bringer dig på disse kanter –
- Hjemve –
- Så er du kommet til det rigtige sted –
- Jeg tænkte at jeg ville have mig en halv pint efter kirkegang –
- Er du katolik?
- Nej, protestant. Martin Luther, Reformationen, du ved –
- Jeg vidste ikke at protestanter gik til Vesper (= katolsk aftensgudtjeneste) –
- Det er en lang historie –

Niall fortalte mig at det instrument hans makker spillede på, var en irsk bouzouki, en afart af et græsk instrument der hørte til mandolinfamilien og som havde vundet indpas i irsk, traditionel folkemusik engang i tresserne. Jeg kendte lidt til den danske koloni af irske og skotske musikere i København, som han spurgte til og til gengæld fortalte han mig, at irske musikere var skattefri i hjemlandet, hvilket var nyt for mig. Alle irlændere kan spille et eller andet instrument, så måske er det ikke så mærkeligt. Kennedy gik på scenen igen og tjeneren kom med en ny pint, med en godt belæsset sidevogn som Niall havde bestilt. Med bakken hævet over skulderen gik tjeneren derefter målrettet mod scenen. Uden at spille en dråbe sprang han op på scenen og sluttede sig til koret. Han sang derefter en langsom udgave af The Clancy Brothers gamle hit, "The Holy Ground". Hvis man ikke lyttede efter

teksten ville man nemt få det indtryk at det var en munter vise, med hej og tju bang. Alle i lokalet stemte i på omkvædet:

Now when we're out a-sailing and you are far behind Fine letters will I write to you with the secrets of my mind The secrets of my mind, my girl you're the girl that I adore And still I live in hope to see The Holy Ground once more	Når vi er ude på søen og du er langt fra mig Med breve vil jeg sende mine tanker hjem til dig De lønligste tanker min pige til dig min kære ven Jeg lever kun i håbet om at se Den Hellige Jord igen
--	---

Der gik en engel gennem lokalet, da sangen forstummede og nogle måtte tørre en tåre. Jeg følte mig som statist i en John Ford film. Irlænderne har givet et kæmpe bidrag til den hvide mands blues, Country, og jeg kender ingen, der som dem kan blive rørt til tårer over hjemlandets sange, bortset fra dem, der uforvarende bliver fanget i vemodets slipstrøm. Bob var vågen da jeg kom hjem:

- Hvor helvede har du været? –
- I Guds Hus. Det ved du da, jeg har været i den der baptistkirke og osse i en irsk for den sags skyld –
- For guds skyld, det er Harlem for helvede. Jeg har vadet op og ned ad gulvet og spekuleret over hvordan jeg skulle overbringe den sørgelige nyhed til din kone og dine børn –
- Du vidste at jeg var i gode hænder –
- Aii ai, næste gang må du hellere ringe –
- Okay, det må du undskylde, jeg burde have vidst bedre. Selvfølgelig -

Maxwell Street loppemarkedet med dets basarer, forfriskninger og musik er kun en skygge af sig selv og tidligere tiders storhed. Den kan dårligt sammenligne sig med Petticoat Lane i London, selv om den osse er en skygge af sig selv og en turistfælde. Maxwell Street overlevede Den Store Brand i Chicago i 1871, men forvaltningens historiske kortsynethed vil sandsynligvis lukke gaden med tiden. Den ligger i et område, der er offer for tilfældets sanering, hvilket er kendetegnende for Chicago med en etnisk gruppe, der flytter ind i et kvarter og en anden der flytter ud, af samme årsag. Omgivelserne i denne underskudsforretning er en gang rod, med forladte bygninger, ruiner med smadrede vinduer og døre, stakke af bilvrug og husbrokker spredt i tilfældig orden. Tidligere var Maxwell Street et bluesmusikkens Mekka og alle genrens førende kunstnere har slået deres folder her. Bob tilbød mig en af byens berømte delikatesser hos Deede's på hjørnet af Maxwell Street og Halsted. En Polish med det hele, og jeg stod med en hot dog, der indeholdt en solid grillet pølse, lavet efter gammel polsk opskrift med bløde hjemmestegte løg og rustikke, stegte kartoffelbåde til. Rigtige kartofler.

- Bob, denne Polish kan man blive forfalden til –
- Jeg skal ikke nyde noget, min doktor ville heller ikke anbefale det –
- Hvad er der sket med denne gade? –
- Kvaliteten er dalet. Tidligere kunne man få ting her, som man ikke kunne få andre steder og til gode priser. Nu kan man få billigt tingel tangel og dårligt genbrug som ingen gider, at sælge andre steder. Politikerne har ingen sans for byens historie. Den ældste bygning i Chicago er Fyret nede ved Michigansøen og det er ikke 100 år gammelt. De river alting ned og bygger nyt –
- Er der ikke noget ved Maxwell Street der trækker mere? –
- Lyt til musikken og kig dig omkring, her er ikke andet end billige plattenslagere (Hustlere) –